

СЛОВО

на празника на св. първовърховни апостоли Петър и Павел

**За любовта към Христа и за решимостта да живеем според
Неговите заповеди**

Произнесено в руската църква "Св. Николай", гр. София, 29.VI./12.VII.1947г.

ЦЕЛИЯТ смисъл и цялото щастие на нашия живот, мои възлюбени в Христа чеда, се състои в любовта ни към Бога, в любовта ни към Христа чрез изпълняването на Неговите Божествени заповеди. Ето защо Господ е казал: *Ако спазите Моите заповеди, ще пребъдете в любовта Ми... за да пребъде Моята радост във вас, и радостта ви да бъде пълна* (Йоан 15:10-11). Оттук става ясно, че доколкото възрастваме в любовта си към Христа чрез изпълняване на Неговите заповеди, дотолкова притежаваме в себе си истинското щастие - и временното, и вечното. И обратното: колкото повече се отдалечаваме от Христа, толкова повече потъваме в бездната на големи нещастия. А пълното отсъствие в нас на любов към Христа означава само едно: страшно бедствие и попадане под проклятие, както временно, така и вечно. Не напразно апостолът е казал: Който не обича Господа Исуса Христа, да бъде проклет (1 Кор. 16:22 - по слав. прев.).

Затова, възлюбени в Христа братя и сестри, ако искаме да достигнем истинското щастие, истинската божествена радост, ние трябва да употребяваме всичките си сили най-вече за придобиване на любов към Христа. Към тази любов винаги ни призовава светата Църква. Тя ни призовава към това велико благо и днес, в деня, когато се чествува паметта на св. първовърховни апостоли Петър и Павел. Светата Църква ни привлича към тази любов към Бога, като ни посочва за пример деянията на тези апостоли, за които така много ни говорят Свещеното Писание и църковното предание.

Колко е обичал Христа св. ап. Петър се вижда преди всичко от Евангелието. Когато всички ученици изоставили Христа в Гетсиманската градина, наистина изпълнявайки Неговата заповед, апостол Петър не могъл да превъзмогне своята пламенна любов към Господа и Го последвал в двора на първосвещеника. Наистина, като не бил получил още благодатта на Светия Дух и бил предоставен на своите собствени сили, той съгрешил там - отрекъл се от Христа. Но веднага след падението си апостол Петър започнал да се кае и да пролива горчиви покаяни сълзи. Заради неговото покаяние Господ му простил и отново го причислил към Своите ученици. И вчера на утренното евангелско четиво вие чухте, мои възлюбени в Христа чеда, как съответно на трикратното отричане на апостол Петър, Господ три пъти го питал, когато се явил на Своите

ученици след Възкресението Си: Симоне Ионин, обичаш ли Ме? И апостол Петър три пъти засвидетелствувал своята любов към Него (срв. Йоан 21:16-17).

Но това не е всичко. Както знаем от църковното предание, пламенната любов на апостол Петър към Христа го карала и всяка нощ при пеенето на петел да се събужда и да пролива сълзи за своето отричане, макар този грях отдавна да му бил простен от Господа.

Голямата любов към Христа ярко се е проявила в апостол Петър и след слизането на благодатта на Светия Дух върху Христовите ученици. Книгата "Деяния на светите апостоли" свидетелствува с какво необикновено мъжество той, измежду всички други апостоли, е проповядвал за вярата в Разпнатия и Възкръснал Христос. В това дръзновено изповядване на Христа се е разкрила същата тази любов на апостол Петър към Спасителя, одухотворена и усилена от извънмерното действие на благодатта.

Днешното литургийно евангелско четиво ни предава как на въпроса на Христа, отправен към учениците: Вие за кого Ме мислите?, апостол Петър, отново пръв измежду учениците, изповядал Христа за Бог, като казал: Ти си Христос, Синът на Живия Бог (Мат. 16:16). И в това изповядване на вярата е получила израз голямата любов на апостол Петър към Христа. Блажен си ти, Симоне (Мат. 16:17), рекъл Спасителят. Господ така облажил Петър (Мат. 16:17-19), защото без любов към Бога, нашата вяра няма за нас никакво спасително значение. Поради това апостол Павел е казал, че в делото на нашето спасение има значение само тази вяра, която е съпътствувана от любов (срв. 1 Кор. 13:2).

Любовта към Христа е била за ап. Петър център, от който изхождали всички негови мисли, чувства, желания, думи - цялата негова дейност и целия му живот. Характерно е, че и при смъртта си ап. Петър проявил своята необикновена любов към Христа. Както свидетелствува църковното предание, любовта към Христа накарала апостола да моли своите палачи да го разпнат на кръста надолу с главата.

А за това как обичал Христа апостол Павел, как се трудел и страдал заради Него, свидетелствуват собствените му слова, които чухме днес по време на св. Литургия на апостолското четиво. *Аз съм бил много повече в трудовете, безмерно в рани, повече в тъмници, и много пъти на умирање. Иудеите ми удариха пет пъти по четирийсет удара без един; три пъти са ме с тояги били, веднъж - с камъни, три пъти съм корабокрушение претърпял, нощ и ден съм прекарал в дълбинето морско; много пъти съм пътувал, бил съм в опасност от реки, в опасност от разбойници, в опасност от сънародници, в опасност от езичници, в опасност по градове, в опасност по пустини, в опасност по море, в опасност между лъжебратя, в труд и мъка, често в бдениe, в глад и жажда, често в пост, на студ и в голота. Освен външните злополуки, прибавяха се всекидневните против мене нападения и грижата за*

всички църкви. Кой не изнемогва, та не изнемогвам и аз? Кой се съблазнява, та аз се не разпалям? (2 Кор. 11:23-29)

За своята любов към Христа апостол Павел свидетелствува и в своето Послание до римляни. *Кой ще ни отлъчи от любовта Божия: скръб ли, притеснение ли, или гонение, глад ли, или голотия, опасност ли, или меч? Както е писано: "заради Тебе весден ни умъртвяват; смятат ни като овци за клане"... Защото аз съм уверен, че ни смърт, нито живот, ни Ангели, ни Власти, нито Сили, ни настояще, нито бъдеще, ни височина, ни дълбочина, нито друга някоя твар ще може да ни отлъчи от любовта Божия е Христа Исуса, нашия Господ (Рим. 8:35-36, 38-39).*

Заради тази велика любов на апостолите Петър и Павел към Него Господ излял върху тях цялата Си любов и ги обогатил с всички дарове на Светия Дух. В книгата "Деяния на светите апостоли" се разказва, че дори сянката на ап. Петър, кърпите и убрусите на ап. Павел изцелявали хората (срв. Деян. 5:15; 19:12).

Разбира се, светата Църква, като ни показва съвършената любов към Христа, която са имали апостолите Петър и Павел, не изисква от нас изведнъж да придобием такава любов. Тя знае всички наши немоци. При това всичко в света се извършва по закона на постепенността. Но Църквата изисква от нас да придобием основата на тази голяма, съвършена любов към нашия Спасител. Тази основа е решимостта да се стремим към Христа, да се стремим непрестанно към Него през целия си живот, да бъдем винаги с Него, да Му благоугодиме и да Го обичаме, като изпълняваме Неговите спасителни заповеди.

Ако имаме тази решимост, то благодатта на Светия Дух ще царува в нас. Тя ще покрие нашите немоци и без особени подвизи от наша страна дивно ще ни запазва от всякакви беди и нещастия, ще ни съединява с Христа и ще ни прославя с божествена слава.

Какви подвизи е могъл да има преп. Серафим Саровски, когато е бил още седемгодишен отрок Прохор и когато, изкачен от майка си на камбанарията в строения от нея храм, по невнимание паднал от огромна височина на земята? За голямо удивление на майка си Прохор останал здрав и невредим. Така дивно Божията благодат го запазила от смърт, защото в неговото детско сърце вече имало решимост да върви след Христа и винаги да бъде с Него. Тази решимост била вложена в душата на Прохор от неговата благочестива майка чрез благодатното църковно възпитание.

Каква друга причина би могло да има и за поразителното изцеление на Прохор, когато той бил послушник в Саровската обител, и то едва 20-годишен? Прохор още не бил успял да укрепне в подвизите на духовния монашески живот, но в себе си имал непоклатна решимост да служи на Христа. И заради тази

спасителна решимост Пречистата Божия Майка му се явила заедно със светите апостоли Йоан Богослов и Петър и мигновено го изцелила от тригодишната безнадеждна болест.

Заради тази решимост да обича Христа преп. Серафим, едва 26-годишен, преди още да успее да очисти сърцето си от страстите, видял Господа Исуса Христа в цялата Му слава в храма по време на литургията на Велики четвъртък, в която участвувал като йеродякон. Господ удостоил преп. Серафим с такава велика милост, с такава благодатна слава, с каквато рядко е удостоявал дори велики Свои раби и подвижници.

Господ няма да остави и нас, възлюбени в Христа мои чеда, и ще прояви в една или друга степен Своята милост, ако и ние имаме тази решимост да обикнем Христа и да Го следваме през всички дни на своя живот. И ако даже умрем преди да успеем да се очистим от всичките си грехове и страсти, но в нас има решимост да обичаме Христа с цялото си същество и неотклонно да изпълняваме всички Негови заповеди, то душата ни няма да отиде при бесовете за адски мъки, но ще отиде там, накъдето се е стремяла преди смъртта си, т.е. при Христа, в Неговото Небесно царство за вечно райско блаженство.

Нека Господ да вдъхне със Своята благодат тази спасителна решимост в нашите сърца. Нека ни сподоби да имаме не само решимостта да обичаме Христа, но и самата любов към Него, та и тук, и в бъдещия живот да притежаваме божествената радост - това истинско наше щастие и блаженство, както временно, така и вечно. Нека Господ удостои всички нас с това небесно благо по молитвите на Своите първовърховни апостоли Петър и Павел, а най-вече по молитвите и всесилното застъпничество пред Божия престол за нас, грешните, на Пречистата Божия Майка, Дева Мария. Амин.